

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 9, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:662](#) 17-04-2026

Geen hoorplicht van belanghebbenden over vaststelling salaris curator

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1031](#) 14-04-2026

Moedermaatschappij en bestuurders aansprakelijk na risicovolle doorstart

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:405](#) 17-03-2026

Misbruik van recht door aanvraag van faillissement

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3220](#) 22-04-2026

Geen aansprakelijkheid na faillissementsaanvraag

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3787](#) 15-04-2026

Bestuurders kunnen zich niet disculperen: bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:8806](#) 08-04-2026

Afwijzing aansprakelijkstelling curator (pro se) wegens doen van aangifte van faillissementsfraude

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:2306](#) 03-04-2026

Schorsing inbewaringstelling niet verlengd. Met wenk

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:1175](#) 02-04-2026

Afwijzing eigen aangifte, omdat gekozen had moeten worden voor turboliquidatie

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:1172](#) 02-04-2026

Afwijzing faillissementsverzoek

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:3927](#) 01-04-2026

Voeging bestuurdersaansprakelijkheidszaken

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:4290](#) 26-03-2026

Turboliquidatie na faillissementsaanvraag

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1672](#) 23-03-2026

Afwijzing verzet tegen faillietverklaring door stichting

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzet tegen faillietverklaring door stichting

De rechtbank wijst het verzet af, omdat het verzetschrift niet is ingediend door een advocaat en omdat de stichting in de procedure is verschenen.

Een stichting heeft verzet ingesteld tegen haar faillietverklaring. De rechtbank wijst het verzet om twee redenen af. In de eerste plaats is het verzetschrift, in strijd met artikel 5 lid 1 Fw, niet door een advocaat ingediend. Ten tweede is de stichting bij de eerste behandeling verschenen in de procedure. Daarom is, ook al is de stichting op een volgende zitting niet verschenen, van een verstekprocedure geen sprake. De stichting kan daarom geen verzet instellen, maar had in hoger beroep moeten gaan.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1672

Zaaknummer: C/16/26/111F

Rechters: P.J. Neijt

Wetsartikelen: 5 Fw en 8 Fw

RECHTSPRAAK

Voeging bestuurdersaansprakelijkheidszaken

De rechtbank wijst een incidentele vordering van een curator tot voeging van de procedure tegen directe en indirecte bestuurders toe.

De curator heeft zowel de directe als de indirecte bestuurders in het faillissement van een vennootschap aansprakelijk gesteld. In een incident vordert hij op grond van artikel 222 lid 1 Rv voeging van de procedure tegen de directe bestuurder en de procedure tegen de indirecte bestuurders. De rechtbank overweegt dat de dagvaarding nagenoeg identiek zijn en betrekking hebben op hetzelfde feitencomplex. In beide procedures staat de vraag naar aansprakelijkheid van bestuurders voor het boedeltekort en schade die de vennootschap en/of de gezamenlijke schuldeisers hebben geleden centraal. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van verknochte zaken die voor dezelfde rechter aanhangig zijn. Het belang van een consistente beoordeling en het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken weegt in dit geval zwaarder dan eventuele vertraging van de procedure door voeging. De rechtbank wijst de vordering daarom toe.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:3927

Zaaknummer: C/10/713462 / HA ZA 26-65

Rechters: D.L. Spierings

Advocaten: B.S.J.M. van Gangelen en L. Hennink

Wetsartikelen: 222 Rv, 2:248 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek

Een schuldeiser heeft betaling van de hoofdsom en verschuldigde rente en kosten geweigerd, waardoor de schuldeiser in schuldeisersverzuim is geraakt. De schuldeiser had geen recht op betaling van faillissementskosten, omdat nog geen faillissementsverzoek was ingediend. Inmiddels is de hoofdsom voldaan, zodat de rechtbank het faillissementsverzoek afwijst.

Een schuldeiser verzoekt om de faillietverklaring van Wayland Group B.V. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af. Bij een sommatie om de hoofdsom en de kosten te betalen is ook betaling gevorderd van € 2.100 in verband met een aangekondigde faillissementsprocedure. Wayland heeft daarop direct aangeboden de hoofdsom inclusief rente en kosten te betalen, tegen finale kwijting van de faillissementskosten van € 2.100. Dit aanbod is door (de gemachtigde van) de schuldeiser geweigerd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de schuldeiser daarmee een behoorlijk aanbod tot nakoming geweigerd, omdat nog geen faillissementsverzoek was ingediend en daar dus ook geen kosten voor zijn gemaakt. Daardoor verkeerde de schuldeiser in schuldeisersverzuim (art. 6:58 BW). Omdat inmiddels de hoofdsom (kennelijk inclusief rente en kosten, maar zonder de gevorderde faillissementskosten) is voldaan, wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:1172

Zaaknummer: C/18/253884 / FT RK 26/84

Rechters: S. van Gessel

Advocaten: S.K. Tuithof

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw, 6:58 BW en 6:61 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing eigen aangifte, omdat gekozen had moeten worden voor turboliquidatie

De rechtbank overweegt dat is gebleken dat de vennootschap geen of nauwelijks actief heeft, terwijl niet is gebleken van gronden om rechtshandelingen te vernietigen of bestuurders aansprakelijk te stellen. De rechtbank wijst daarom de faillissementsaanvraag af.

Een vennootschap heeft eigen aangifte gedaan tot faillietverklaring. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat uit de aangifte en de behandeling ter zitting blijkt dat de vennootschap (nagenoeg) geen activa bezit, terwijl er ook geen gronden zijn om rechtshandelingen te vernietigen of de bestuurders aansprakelijk te stellen. De rechtbank overweegt dat de vennootschap daarom geen rechtens te respecteren belang heeft bij de faillissementsaanvraag, terwijl de bestuurders hadden kunnen kiezen voor turboliquidatie. De (bestuurders van de) rechtspersoon heeft (hebben) naar het oordeel van de rechtbank misbruik gemaakt van de bevoegdheid om het eigen faillissement aan te vragen.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:1175

Zaaknummer: C/18/253211 /FT EA 26-33

Rechters: S. van Gessel

Wetsartikelen: 2:19 BW en 1 Fw

RECHTSPRAAK

Turboliquidatie na faillissementsaanvraag

Naar het oordeel van de rechtbank moet ook summierlijk blijken van de aanwezigheid van baten als is geturboliquideerd nadat het faillissementsverzoek is ingediend. Omdat van baten niet is gebleken, wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

Een schuldeiser heeft het faillissement aangevraagd van een vennootschap. Na deze aanvraag is de vennootschap geturboliquideerd. De schuldeiser meent dat om die reden niet het vereiste geldt dat summierlijk moet blijken van baten van de vennootschap. Hij heeft ook geen informatie over dergelijke baten.

De rechtbank oordeelt anders. Naar het oordeel van de rechtbank moet ook summierlijk blijken van baten als is geturboliquideerd nadat een faillissementsverzoek is ingediend. Omdat de rechtbank geen aanknopingspunten heeft ontvangen van het bestaan van baten, wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:4290

Zaaknummer: FT RK 26/109

Rechters: E.A. Vroom

Advocaten: D.L.A. van Voskuilen en K. Zwaaneveldt

Wetsartikelen: 2:19 BW en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Geen hoorplicht van belanghebbenden over vaststelling salaris curator

Artikel 27 lid 4 Richtlijn (EU) 2019/10231 betreffende herstructurering en insolventie brengt geen verandering in de vaste rechtspraak dat de gefailleerde en schuldeisers in het faillissement niet behoeven te worden gehoord over de (voorlopige) vaststelling van het salaris van de curator.

De gefailleerde en een schuldeiser hebben geklaagd dat de rechtbank hen voorafgaand aan het nemen van een salarisbeschikking had moeten horen, althans daartoe had moeten oproepen, althans in de gelegenheid had moeten stellen schriftelijk hun standpunt kenbaar te maken over de vaststelling van het voorschot op het salaris van de curator. De klacht is gestoeld op artikel 27 lid 4 Richtlijn (EU) 2019/10231 (betreffende herstructurering en insolventie), die EU-lidstaten ertoe verplicht te zorgen voor geschikte procedures over 'eventuele geschillen' over de vergoeding van de deskundige.

Vaste rechtspraak is dat de gefailleerde en schuldeisers in het faillissement niet behoeven te worden gehoord over de (voorlopige) vaststelling van het salaris van de curator (zie o.a. HR 23 februari 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0205, r.o. 3.2). In deze procedure concludeerde A-G Sniijders (ECLI:NL:PHR:2026:151) dat Richtlijn (EU) 2019/10231 in die rechtspraak geen verandering brengt. Uit de totstandkoming van en toelichting op de richtlijn volgt niet dat de richtlijn de bedoeling of strekking heeft om de lidstaten een procedure in het leven te laten roepen over de vergoeding van de deskundige (waaronder de faillissementscurator) waarin de gefailleerde en de schuldeisers moeten worden gehoord, in het geval dat een dergelijke procedure naar nationaal recht niet bestaat (conclusie A-G, r.o. 4.21). De Hoge Raad beslist overeenkomstig en verwerpt het beroep.

R.J.H. Berghuis, april 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:662

Zaaknummer: 25/01965

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. Du Perron, H.M. Wattendorff, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: B.I. Kraaijpoel, mr. drs. T.E. Booms, J. van Weerden en E.J.H. Zandbergen

Wetsartikelen: 27 Richtlijn (EU) 2019/1023 en 71 Fw

RECHTSPRAAK

Moedermaatschappij en bestuurders aansprakelijk na risicovolle doorstart

Het hof oordeelt dat de moedermaatschappij en (indirecte) bestuurders aansprakelijk zijn voor het opzetten van een risicovolle concernstructuur. Als kosten worden gemaakt in personeelsvennootschappen terwijl de opbrengsten worden genoten in andere rechtspersonen, is het van belang dat de kosten worden doorbelast aan de rechtspersonen die profiteren van de inzet van het personeel. Dat is hier ten onrechte niet gedaan.

In dit arrest beoordeelt het hof de rol van de bestuurders en aandeelhouder bij de doorstart van de failliete FNG|modeketens (waaronder Miss Etam) in 2020.

Uit het bestuursorganogram blijkt dat NXT Miss Etam B.V., NXT New Brands B.V. en NXT SSC Holding B.V. formeel bestuurders waren van de personeelsvennootschappen. Deze personeelsvennootschappen werden op hun beurt bestuurd door NXT Fashion Holding B.V. Bestuurder van NXT Fashion Holding was FLV Management B.V., die zelf weer werd bestuurd door de Zwitserse vennootschap FLV Group Holding AG.

Bij deze doorstart werd een complexe structuur opgezet waarbij activa en omzet in bepaalde groepsvennootschappen werden ondergebracht, terwijl het personeel werd ondergebracht in afzonderlijke personeelsvennootschappen die uiteindelijk failliet gingen. De curator van deze personeelsvennootschappen stelde de bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW.

Schending bijzondere zorgplicht

De bestuurders kozen bij de doorstart voor een structuur waarbij de NXT|vennootschappen samen één onderneming vormden, maar de inkomsten en activa in andere vennootschappen werden geplaatst dan de vennootschappen waarin de personeelskosten en schulden ontstonden. Het hof oordeelt dat in deze zaak een bijzondere zorgplicht rustte op MFG, de

moedervennootschap van zowel de NXT|vennootschappen als NLS. Deze zorgplicht volgt uit het *Comsys* arrest en houdt in dat een moedermaatschappij verantwoordelijk kan zijn wanneer zij een concernstructuur kiest die voor bepaalde crediteuren extra risico's creëert.

In dit geval had MFG de onderneming van Miss Etam gekocht en ondergebracht in de NXT|vennootschappen, terwijl de inkomsten uit de exploitatie binnenkwamen bij NLS. De personeelskosten werden echter gemaakt in aparte personeelsvennootschappen die geen eigen inkomsten of activa hadden. Hierdoor liepen crediteuren van deze personeelsvennootschappen – zoals de Belastingdienst, het UWV en pensioenfondsen – een aanzienlijk risico dat hun vorderingen onbetaald zouden blijven.

Bij zo'n structuur is het essentieel dat de kosten van de personeelsvennootschappen worden doorbelast aan de vennootschappen die van het personeel profiteren, zodat de personeelslasten kunnen worden voldaan uit de exploitatie-inkomsten. Het hof stelt vast dat dit niet is gebeurd. Daardoor treft niet alleen de bestuurders van de personeelsvennootschappen een ernstig verwijt, maar ook MFG als moedermaatschappij.

MFG had namelijk de feitelijke macht om ervoor te zorgen dat NLS de benodigde gelden zou afdragen. Alle betrokken vennootschappen stonden onder directe of indirecte aansturing van dezelfde persoon. Hij bepaalde het beleid en was volledig op de hoogte van de financiële situatie en de noodzaak om gelden te innen voor de personeelslasten. Toch heeft hij nagelaten maatregelen te nemen. Hierdoor heeft MFG haar bijzondere zorgplicht geschonden en is zij aansprakelijk.

Voor deze feitelijk beleidsbepaler geldt dat hij als aandeelhouder niet aansprakelijk is, maar wel als bestuurder. Hij heeft immers actief bewerkstelligd dat MFG haar zorgplicht niet nakwam. Dit nalaten is zo onzorgvuldig dat hem persoonlijk een ernstig verwijt treft. Daarmee heeft hij onrechtmatig gehandeld tegenover de crediteuren van de personeelsvennootschappen. Zijn aansprakelijkheid ziet op schadevergoeding, die vermoedelijk vergelijkbaar is met het boedeltekort, maar dit wordt definitief vastgesteld in een schadestaatprocedure.

C.M.A. Knobben, april 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1031

Zaaknummer: 200.347.907/01

Rechters: S.C.H. Molin, O.J. van Leeuwen en J.G. Sijmons

Advocaten: Z. Jurdik-Kliment en M.A.L.M. Willems

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing aansprakelijkstelling curator (pro se) wegens doen van aangifte van faillissementsfraude

Een curator in het faillissement van een rechtspersoon doet aangifte van faillissementsfraude. Naar aanleiding van die aangifte wordt een betrokkene vervolgd en in eerste aanleg veroordeeld, maar in hoger beroep vrijgesproken. Volgens de betrokkene was de aangifte onrechtmatig en is de curator daarom pro se aansprakelijk voor de geleden schade. De vorderingen worden afgewezen; de drempel van de Maclou-norm is verre van gehaald.

Inleiding

Op 11 maart 2014 is Quaedvlieg Juristen B.V. op eigen aangifte in staat van faillissement verklaard, met benoeming van mr. W.J.B. van Nielen als curator ('de curator'). De curator krijgt van het bestuur geen inzage in bepaalde delen van de administratie. In de administratie die hij wel ontvangt, stuit hij onder meer op een brief die erop lijkt te duiden dat de bedrijfsactiviteiten van de gefailleerde vennootschap (althans de facturatie daarvoor) kort voor de faillissementsaangifte zijn overgedragen aan een Engelse limited en een Servische vennootschap met de naam Ostrea.

Op 5 september 2014 heeft de curator aangifte van faillissementsfraude gedaan tegen Ostrea, de bestuurder van Ostrea en de toenmalige bestuurder van Quaedvlieg Juristen B.V. Deze aangifte heeft geleid tot strafrechtelijk onderzoek en vervolging van de bestuurder van Ostrea, voor faillissementsfraude en andere delictsomschrijvingen (waaronder witwassen).

Bij vonnis van 31 juli 2019 is de bestuurder van Ostrea door de rechtbank Rotterdam veroordeeld op een van de aan hem ten laste gelegde gronden (faillissementsfraude). Daarbij is gevangenisstraf, een geldboete en tevens een bestuursverbod opgelegd. In het kader van de strafvervolging heeft er ook beslaglegging plaatsgevonden, waarbij onder meer diverse auto's in beslag genomen zijn.

De bestuurder van Ostrea is tegen het strafvonnis in hoger beroep gegaan. Op 6 december 2021 is het strafvonnis door het Hof Den Haag vernietigd. De bestuurder is door het hof volledig vrijgesproken.

Schadevergoedingsvordering tegen de curator

Bij dagvaarding van 16 juni 2025 hebben de Servische vennootschap Ostrea d.o.o. en de bestuurder van Ostrea de curator aansprakelijk gesteld voor de schade die zij in verband met het strafrechtelijk onderzoek en de strafvervolgning hebben geleden. Zij stellen daartoe dat de curator te lichtvaardig – en daarmee in strijd met de *Maclou*-norm – aangifte van faillissementsfraude heeft gedaan en de aangifte zou hebben misbruikt als instrument om een civielrechtelijke vordering te ondersteunen.

Ter onderbouwing van het lichtvaardige karakter van de aangifte stellen eisers onder meer dat de curator heeft verzuimd om de bestuurder van Ostrea voorafgaand aan de aangifte te horen, dat de bestuurder van Ostrea nooit expliciet om de ontbrekende delen van de administratie van Quaedvlieg Juristen is gevraagd, en dat de curator de door hem aangetroffen brief aan debiteuren van Quaedvlieg Juristen verkeerd heeft begrepen. De curator had volgens eisers moeten begrijpen dat Quaedvlieg Juristen slechts bemiddelde en zelf eigenlijk geen klanten had, zodat met de brief aan de debiteuren geen actief aan de boedel van Quaedvlieg Juristen is onttrokken.

Verweer

Inhoudelijk betwist de curator dat hij onzorgvuldig zou zijn geweest bij het doen van aangifte; daarbij wijst hij onder meer op het feit dat hij vérgaande pogingen heeft gedaan om de volledige administratie van de gefailleerde vennootschap te bemachtigen, waaronder binnentreding op diverse plaatsen met hulp van de sterke arm. Daarnaast beroept de curator zich (als meest verstrekkend verweer) op verjaring. De mogelijkheid om een rechtsvordering ex artikel 6:162 BW in te stellen wegens de aangifte van 5 september 2014 was volgens de curator al op 5 september 2019 (of in ieder geval geruime tijd vóór zijn aansprakelijkstelling) verjaard.

Beoordeling

De rechtbank beoordeelt eerst het verjaringsverweer. De curator wordt niet gevolgd in de stelling dat de verjaringstermijn al direct na het doen van de aangifte van faillissementsfraude is gaan lopen. Voor de start van de verjaringstermijn is doorslaggevend op welke datum Ostrea en de bestuurder van Ostrea bekend zijn geworden met de aangifte. De curator heeft in dit kader naar voren gebracht dat het moment waarop de aangifte aan hen bekend is geworden

kan blijken uit bepaalde stukken in het strafdossier, waar Ostrea en haar bestuurder wel over beschikken, maar de curator niet. De rechtbank overweegt echter dat dit niet voldoende grond is om de bewijslast naar Ostrea en haar bestuurder te verleggen, noch om Ostrea en haar bestuurder op grond van artikel 22 Rv te gelasten om stukken uit het strafdossier over te leggen. De curator draagt in dit geval dus het nadeel van het bewijsrisico dat bij zijn verjaringsverweer hoort.

Op basis van de in het geding wel beschikbare feiten concludeert de rechtbank dat Ostrea en haar bestuurder in ieder geval (ten laatste) op 9 februari 2016 kennis hadden van de aangifte en dat de verjaring dus in beginsel voltooid zou zijn op 9 februari 2021. Er zijn echter op 27 oktober 2020 en 26 april 2024 stuitingsbrieven aan de curator verstuurd. In het gerechtelijk debat rijst echter de vraag: *namens wie* werd in die brieven de verjaring van de schadevergoedingsvordering tegenover de curator gestuit? De naam van Ostrea d.o.o. wordt in die brieven wel genoemd, maar op andere punten duiden de bewoordingen van de brieven eerder op dat deze alleen namens de bestuurder van Ostrea werden gestuurd.

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de inhoud van de brieven niet (althans niet voldoende duidelijk) dat deze mede namens Ostrea d.o.o. zijn gestuurd. Daarbij weegt de rechtbank mee dat de brieven zijn gestuurd door een advocaat; de ambivalentie in de brieven wordt daardoor strenger in het nadeel van Ostrea uitgelegd. Het gevolg is dat de stuitingsbrieven wél effect hebben gehad ten gunste van de bestuurder van Ostrea – zodat zijn vorderingrecht tegenover de curator niet is verjaard – maar de stuitingsbrieven geen effect hebben gehad voor Ostrea.

De vorderingen van Ostrea worden dus op grond van verjaring afgewezen. De vorderingen van de bestuurder van Ostrea worden inhoudelijk beoordeeld.

Inhoudelijke toetsing aan de Maclou-norm

De rechtbank stelt voorop dat het doen van aangifte bij een vermoeden van faillissementsfraude in beginsel binnen de taak van de curator valt. Daarbij merkt de rechtbank op dat de aangifte in dit geval plaatsvond vóór de invoering van het huidige artikel 68 lid 2 Fw, maar onder verwijzing naar parlementaire geschiedenis uit vergaderjaar 2014-2015 en de Insolad Gedragsregels voor curatoren uit 2011 overweegt de rechtbank dat het doen van aangifte ook voor die wettelijke codificatie al impliciet tot de taak van de curator behoorde.

Uitgangspunt is dus dat de curator handelde in de uitoefening van zijn taak als curator; zijn handelen dient daarom te worden getoetst aan de *Maclou*-norm. De vraag is of een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet vervult in de gegeven omstandigheden tot de aangifte tegen eisers had kunnen komen. Bij die

toetsing past terughoudendheid. Voor persoonlijke aansprakelijkheid is vereist dat de curator persoonlijk een ernstig verwijt treft.

De rechtbank gebruikt voor de invulling van de *Maclou*-norm in dit geval het algemene criterium voor onrechtmatige aangifte. Daarvan is in beginsel pas sprake indien: (a) de aangever wist of redelijkerwijze behoorde te weten dat de beschuldiging ongegrond was, of (b) de aangifte wordt gebruikt voor een doel waartoe dit middel niet behoort te strekken, of (c) de aangifte, door de wijze waarop of de omstandigheden waaronder de aangifte wordt gebruikt, anderszins onbetamelijk of onzorgvuldig is ten opzichte van degene die het betreft.

Volgens de rechtbank is in deze zaak geen van deze gevallen aan de orde. De rechtbank neemt in aanmerking dat de curator ten tijde van de aangifte, ondanks meerdere verzoeken en binnentredingen, niet over de volledige administratie en evenmin over het digitale klantenbestand beschikte. Onder die omstandigheden mocht hij reeds wegens schending van de administratieplicht aangifte doen. Ook mocht hij de aangetroffen brief aan debiteuren redelijkerwijs opvatten als aanwijzing dat activiteiten en facturering naar Ostrea waren verlegd. Dat Quaedvlieg Juristen slechts bemiddelde voor buitenlandse partners, sluit volgens de rechtbank niet uit dat schuldeisers door die verlegging konden worden benadeeld.

De rechtbank verwerpt ook het verwijt dat de curator vóór de aangifte nog afzonderlijk hoor en wederhoor had moeten toepassen ten aanzien van de bestuurder van Ostrea. De curator had uitvoerig met de bestuurder van Quaedvlieg Juristen gesproken over de ontbrekende onderdelen van de administratie en hoefde de bestuurder van Ostrea niet daarnaast nog apart te horen.

Ook weegt de rechtbank mee dat het Openbaar Ministerie op basis van de aangifte een strafrechtelijk onderzoek is gestart, tot dagvaarding is overgegaan en dat in eerste aanleg zelfs een veroordeling is gevolgd. Daaruit blijkt genoegzaam dat er geen sprake was van een evident ongegronde aangifte. De latere vrijspraak in hoger beroep maakt dat niet anders. Het verwijt dat de curator het strafrecht instrumenteel heeft ingezet om civielrechtelijk verhaal te vergemakkelijken, acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd. De slotsom luidt daarom dat de curator niet onrechtmatig heeft gehandeld door aangifte te doen. De vorderingen van de bestuurder van Ostrea worden afgewezen.

I.F.M. Lakwijk, april 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:8806

Zaaknummer: C/09/687586 / HA ZA 25-569

Rechters: L. Kelkensberg

Advocaten: M.S.J. Supičić en O.B. Zwijnenberg

Wetsartikelen: 68 lid 2 Fw, 6:162 BW en 3:310 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Misbruik van recht door aanvraag van faillissement

Faillissementsaanvraag stuit op misbruik van bevoegdheid ex artikel 3:13 BW, omdat het recht op transitievergoeding van aanvrager van het faillissement vervalt op grond van artikel 7:673c lid 1 BW. Het faillissementsverzoek heeft onnodige kosten aan de zijde van schuldenaar en faillissementskosten aan de kant van de curator veroorzaakt.

De centrale vraag die in deze zaak voorligt bij het Hof Den Haag is of geïntimeerde een voldoende rechtens te respecteren belang heeft bij de faillissementsaanvraag.

In het bestreden vonnis in eerste aanleg heeft de rechtbank overwogen dat summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van geïntimeerde en feiten/omstandigheden die aantonen dat SDW in de toestand verkeert te hebben opgehouden te betalen. Bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 28 mei 2025 is SDW namelijk veroordeeld tot betaling van een transitievergoeding van € 20.577,76 aan geïntimeerde. SDW heeft geen rechtsmiddel tegen de beschikking ingesteld. Geïntimeerde meent dat artikel 7:673c lid 1 BW alleen ziet op een aanspraak op transitievergoeding na een opzegging tijdens faillissement en dat een declaratoire beschikking niet onder het bereik van die bepaling valt.

Voorts geldt volgens de rechtbank in eerste aanleg dat ook indien de transitievergoeding buiten beschouwing gelaten zou worden, sprake is van pluraliteit. Er zijn namelijk twee proceskostenveroordelingen, te weten een proceskostenveroordeling ten gunste van geïntimeerde van € 1.066,04 uit hoofde van voornoemde beschikking en een proceskostenveroordeling van € 768 uit hoofde van een beschikking van de rechtbank Rotterdam van

25 september 2025, die eveneens ziet op een transitievergoeding. Bij de toetsing ex nunc is derhalve voldaan aan het pluraliteitsvereiste en dient het vonnis te worden bekrachtigd, nu SDW in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen, aldus de rechtbank.

Volgens de aangestelde curator vervalt het recht op een transitievergoeding op grond van artikel 7:673c lid 1 BW bij faillissement en komt de vordering van geïntimeerde dan ook niet in aanmerking voor verificatie in het faillissement. Het hof volgt de curator in zijn standpunt.

Weliswaar is in rechte vastgesteld dat geïntimeerde recht heeft op een transitievergoeding en ook tot welk bedrag, maar dat heeft deze aanspraak niet van kleur doen verschieten in de zin dat er geen sprake meer is van een vordering met betrekking tot een transitievergoeding, maar van een vordering naar aanleiding van een rechterlijke uitspraak waardoor zij in zoverre niet meer onder het bereik van artikel 7:673c lid 1 BW zou vallen. Voor zover geïntimeerde door middel van het aanvragen van het faillissement heeft willen bewerkstelligen dat haar (inmiddels in rechte vastgestelde) transitievergoeding zou worden betaald, valt dan ook niet in te zien hoe het aanvragen van het faillissement daartoe bevorderlijk heeft kunnen zijn. Het hof is daarom van oordeel dat geïntimeerde in zoverre ook geen redelijk belang heeft bij haar verzoek tot faillietverklaring van SDW.

Toch wordt alsnog voldaan aan het pluraliteitsvereiste. Met de curator is het hof verder van oordeel dat de transitievergoedingen van geïntimeerde en betrokkene/andere schuldeiser, gelet op het bepaalde in artikel 7:673c lid 1 BW, slechts kunnen dienen als steunvorderingen.

Bij de beoordeling van de vraag of een vordering op grond van bestuurdersaansprakelijkheid in de boedel valt, wordt vooropgesteld dat de enkele omstandigheid dat bij de turboliquidatie van SDW niet is voldaan aan alle voorgeschreven formaliteiten (vgl. art. 2:19b BW) niet (zonder meer) meebrengt dat sprake is van een benadeling van de gezamenlijke crediteuren en/of dat de vennootschap een vordering toekomt uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. De curator heeft geconcludeerd dat een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid geen kans van slagen heeft. Geïntimeerde heeft het gemotiveerde standpunt van de curator niet met kracht van argumenten bestreden. Bij deze stand van zaken gaat het hof uit van de juistheid van het standpunt van de curator.

Het hof stelt vast dat geïntimeerde wist of redelijkerwijze heeft kunnen weten dat de boedel van SDW leeg was (gelet op de turboliquidatie die had plaatsgevonden) en de bestuurdersaansprakelijkheidsvordering het enige actief zou zijn. Door het aanvragen van het faillissement van SDW heeft geïntimeerde feitelijk getracht te bewerkstelligen dat de curator onderzoek voor haar zou gaan verrichten naar de kans van slagen van deze vordering, terwijl voor geïntimeerde voorzienbaar was dat de curator een (overigens) lege boedel zou aantreffen.

Het hof stelt verder vast dat er voor geïntimeerde een aanvaardbaar alternatief bestond voor het aanvragen van het faillissement. Geïntimeerde had immers ook zelf rechtstreeks de

betrokken bestuurder(s) in rechte kunnen betrekken. Door dat niet te doen, maar in plaats daarvan het faillissement van SDW aan te vragen, heeft geïntimeerde haar eigen belangen op onevenredige wijze laten prevaleren boven het belang van de curator die zou worden benoemd in het faillissement van SDW.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bestreden vonnis wordt vernietigd, omdat geïntimeerde haar bevoegdheid heeft misbruikt door het faillissement van SDW aan te vragen. Zij heeft daarmee nodeloos kosten aan de zijde van SDW en faillissementskosten veroorzaakt.

Wenk - verzoeken tot faillietverklaring kunnen stuiten op misbruik van bevoegdheid

Een faillissementsverzoek kan worden afgewezen als bij dat verzoek een redelijk belang of een voldoende belang ontbreekt (HR 20 september 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2146, *Verhees/Octroobureau Zuid*). Bovendien volgt uit de jurisprudentie dat de uitoefening van de bevoegdheid om het faillissement van een schuldenaar te verzoeken misbruik van bevoegdheid in de zin van artikel 3:13 BW kan opleveren (HR 28 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:48). Dit betreft gevallen waarin de verzoeker, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen het belang bij de uitoefening en het belang dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid niet tot uitoefening van de bevoegdheid had kunnen komen.

Een vergelijkbare overweging volgt uit het arrest van het Hof Amsterdam van 30 september 2025 (ECLI:NL:GHAMS:2025:2659). De appellanten beoogden met het faillissementsverzoek dat de aangestelde curator onderzoek zou doen naar het handelen van de bestuurder van de gefailleerde vennootschap, om deze vervolgens in privé aansprakelijk te stellen voor het tekort in het faillissement. Daar is de faillissementsprocedure niet voor bedoeld. In die zaak was er naar verwachting geen te executeren vermogen. Gelet op het doel van de aanvraag was sprake van een onevenredigheid tussen het gestelde belang bij het faillissementsverzoek enerzijds en het belang van een aan te stellen curator om verschoond te blijven van een faillissement waarin op voorhand vaststaat dat alle kosten voor rekening van de curator zouden komen anderzijds.

Verzoeken die duidelijk als doel gericht zijn op de inzet van de wettelijke instrumenten van de curator bij de reconstructie van de boedel, zoals de bestuurdersaansprakelijk of *actio pauliana*, stuiten af op misbruik van bevoegdheid - temeer als de faillissementsverzoeken niet gericht zijn op de vereffening van de aanwezige (dan wel potentiële) activa van de schuldenaar (latere gefailleerde).

E. Ayerdem, april 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:405

Zaaknummer: 200.363.918/01

Rechters: A.J.P. Schild, C.J. Verduyn en A.J. Swelheim

Advocaten: S.A.G. de Vries en P.A. Visser

Wetsartikelen: 3:13 BW, 7:673c lid 1 BW en 16 Fw

RECHTSPRAAK

Geen aansprakelijkheid na faillissementsaanvraag

Eiser stelt onder meer ABN AMRO, BricXchange en de Belastingdienst aansprakelijk voor de schade die hij heeft geleden als gevolg van zijn faillissement. De rechtbank wijst de vorderingen af.

Eiser in onderhavige procedure heeft in 2011 de oude schuurpapierfabriek Gelva in Vaals – met een daarvoor opgerichte vennootschap – gekocht van BricXchange voor € 2,4 miljoen. De aankoop werd gefinancierd door ABN AMRO. Eiser stelde zich persoonlijk borg voor die financiering. De helft van de koopprijs moest ineens worden voldaan, de andere helft werd betaald via een lening bij BricXchange. Met een 'akte inzake hoofdelijke aansprakelijkheid' had eiser zich hoofdelijk aan die lening verbonden.

Nadat de financiering van ABN AMRO onbetaald bleef, en ook de betaling van de restantkoopprijs uitbleef, vroegen de bank en BricXchange het faillissement van eiser aan. Daarbij werd ook een door de Belastingdienst gemelde belastingschuld als steunvordering gebruikt. In eerste aanleg werd het faillissementsverzoek afgewezen, maar in hoger beroep werd het faillissement uitgesproken.

De eiser stelt dat de faillissementsaanvraag onrechtmatig was en houdt onder meer ABN AMRO, BricXchange en de Belastingdienst aansprakelijk voor de schade die hij heeft geleden als gevolg van zijn faillissement. Volgens hem bestonden de vorderingen van de bank uit borgstelling niet, omdat deze deels zouden zijn gecedeerd aan een derde en deels door bedrog tot stand waren gekomen. Ook wijst hij erop dat het vonnis waarop de vordering van BricXchange berustte uiteindelijk is vernietigd door de Hoge Raad, omdat hij had gedwaald bij het ondertekenen van de 'akte inzake hoofdelijke aansprakelijkheid'. Tot slot stelt hij dat de mededeling van de Belastingdienst inzake de steunvordering onjuist was.

De rechtbank oordeelt dat er geen sprake is van aansprakelijkheid. De bank had op grond van de borgstellingen een opeisbare vordering, omdat de onderliggende leningen niet waren terugbetaald; de stellingen van de eiser ten aanzien van bedrog zijn onvoldoende onderbouwd. BricXchange mocht uitgaan van het toen geldende toewijzende vonnis, ook al is dat later vernietigd. De Belastingdienst heeft erkend dat haar mededeling onjuist was, maar ook zonder

die mededeling was het faillissement van eiser uitgesproken. Al met al is volgens de rechtbank niet gebleken dat de aanvragers van het faillissement wisten of moesten begrijpen dat er geen grond voor het faillissement bestond, of dat zij misbruik van bevoegdheid maakten. Alle vorderingen worden afgewezen.

S.J. van den Boogert, april 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3220

Zaaknummer: 448274

Rechters: E. Schippers, E. Boerwinkel en S.H. Keijzer

Advocaten: S.N. Peijnenburg, B.W. Wijnstekers, A.W. Hooijen, J.A. Stal en E.E. Schipper

Wetsartikelen: 1 Fw en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders kunnen zich niet disculperen: bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort

Een curator spreekt bestuurders aan voor het boedeltekort in de faillissementen van twee ondernemingen. De bestuurders hebben ruzie en wijzen voor de onregelmatigheden vooral naar elkaar.

Twee vennootschappen, actief in de handel in luxe gebruikte motorboten, gaan in 2021 failliet. De curator spreekt de twee bestuurders hoofdelijk aan voor het boedeltekort van ruim € 3 miljoen op grond van artikel 2:248 BW, wegens schending van de administratieplicht en een reeks materiële onregelmatigheden. De rechtbank wijst de vorderingen van de curator toe.

De curator stelt allereerst dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat niet is voldaan aan de administratieplicht. De administratie van de vennootschappen schiet tekort: administraties werden onderling vermengd, een projectadministratie per schip ontbrak, debiteuren- en crediteurenlijsten waren niet beschikbaar, privékosten werden als zakelijke kosten geboekt en de jaarrekeningen sloten niet aan op voorgaande boekjaren. De rechtbank oordeelt dat daarmee de administratieplicht van artikel 2:10 BW is geschonden, waardoor op grond van het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW vaststaat dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van de faillissementen.

De bestuurders voeren aan dat niet de administratieve tekortkomingen maar hun onderlinge breuk in oktober 2020 de werkelijke oorzaak van de faillissementen vormt. De rechtbank verwerpt dit verweer. De eerste bestuurder was aantoonbaar al voor de breuk bij onregelmatigheden betrokken, en de breuk zelf is geen externe oorzaak: de bestuurders hebben die zelf teweeggebracht, zodat de gevolgen voor hun rekening komen.

Ook het beroep op disculpatie ex artikel 2:248 lid 3 BW slaagt niet. De naleving van de administratieplicht is een collectieve bestuurstaak: van een interne taakverdeling die een van beiden van die verantwoordelijkheid onthief, is niets gebleken. Uit personeelsverklaringen volgt dat beide bestuurders facturatieopdrachten gaven en toegang hadden tot de

administratie. Nu de tekortkomingen al voor de breuk bestonden en geen van beiden aantoonbare maatregelen heeft getroffen om de schade te beperken, falen beide disculpatieberoepen.

Naast de administratieve gebreken constateert de rechtbank een reeks materiële onregelmatigheden die zelfstandig als kennelijk onbehoorlijk bestuur kwalificeren. De eerste bestuurder vervalste een koopovereenkomst voor een schip door de koopprijs op te hogen van € 135.000 naar € 275.000, waarbij het verschil hem privé ten goede kwam. Een van de vennootschappen betaalde jarenlang € 48.000 aan rente op een hypotheek die rustte op een privéschip van de tweede bestuurder. Verder kocht een vennootschap een vakantiewoning voor de getaxeerde waarde van € 460.000, waarna deze via een door de bestuurders zelf opgerichte tussenholding voor slechts € 300.000 werd doorverkocht. De tussenholding droeg het pand vervolgens voor € 397.500 aan een derde over. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders met deze handelwijze zodanig roekeloos zijn omgegaan met de belangen van de vennootschappen en hun schuldeisers dat geen redelijk denkend bestuurder zo gehandeld zou hebben.

Ten slotte vernietigt de curator met succes de overdrachten om niet van bedrijfsmiddelen aan een doorstartvennootschap. Die vennootschap zette de onderneming ongewijzigd voort met hetzelfde personeel, dezelfde bedrijfsruimte, logo's, briefpapier, klantenbestand en website, zonder enige tegenprestatie. De rechtbank oordeelt dat schuldeisers hierdoor zijn benadeeld en een reguliere doorstart feitelijk onmogelijk is gemaakt.

De rechtbank oordeelt dat beide bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

M. Pinar, april 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3787

Zaaknummer: C/13/746164 / HA ZA 24-124 en C/13/759431 / HA ZA 24-1246

Rechters: R.H.C. Jongeneel, P. Vrugt en G.C. de Heer

Advocaten: F.A.E. Diderich en E. Hoekstra

Wetsartikelen: 2:10 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Schorsing inbewaringstelling niet verlengd. Met wenk

Het uitblijven van het gewenste resultaat kan op zichzelf niet tot de conclusie leiden dat de bestuurder de op hem rustende verplichtingen onvoldoende naleeft. Aldus wordt het bevel opgeheven en verlenging van de schorsing afgewezen.

In een faillissement werd de bestuurder bij beschikking van 2 december 2025 op grond van artikel 87 Fw in bewaring gesteld; de tenuitvoerlegging volgde op 8 januari 2026. Op 5 februari 2026 werd een verzoek tot opheffing of schorsing afgewezen en het bevel verlengd. Op 6 maart 2026 schorste de rechtbank het bevel onder voorwaarden tot 6 april 2026. Vervolgens verzochten de rechter-commissaris en curator om verlenging van die schorsing; de bestuurder verzocht ter zitting van 2 april 2026 juist om opheffing van het bevel.

De inzet was concreet: de curator wilde via de bestuurder contactgegevens achterhalen van de vermeende feitelijk leidinggevende en de boekhouder. Sinds de schorsing had de bestuurder wekelijks gerapporteerd, overleg gevoerd, Snapchat-contacten benut, locaties bezocht en bijgedragen aan het achterhalen van de boekhouder. De gegevens van de vermeende feitelijk leidinggevende ontbraken evenwel nog. De curator wilde het geschorste bevel daarom behouden als 'stok achter de deur'.

De rechtbank herhaalt de kernmaatstaf: artikel 87 Fw geeft een discretionaire bevoegdheid tot inbewaringstelling van een bestuurder van de gefailleerde bij het niet nakomen van de verplichtingen die de wet hem in verband met het faillissement oplegt of gegronde vrees voor het niet nakomen van zodanige verplichtingen. Daarbij geldt, via artikel 587 Rv, een toets aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit, mede in het licht van artikel 5 EVRM.[1]

De bestuurder hield zich aan de schorsingsvoorwaarden, stelde zich actief op en had bijgedragen aan relevante informatievergaring. Dat zijn inspanningen nog niet het gewenste resultaat hadden opgeleverd, was volgens de rechtbank onvoldoende om te concluderen dat hij zijn wettelijke verplichtingen als bedoeld in artikel 87 lid 1 Fw onvoldoende nakwam. Ook ontbraken feiten die de vrees rechtvaardigden dat hij na opheffing van het bevel niet zou meewerken. De rechtbank hief daarom het bevel op en wees verlenging van de schorsing af.

De rechtbank merkt hierbij op dat opheffing van het bevel tot inbewaringstelling niet wegneemt dat de bestuurder onverminderd gehouden blijft om de op hem rustende verlichtingen na te komen. Daarnaast dient de bestuurder de curator op eigen initiatief in te lichten over feiten en omstandigheden waarvan hij weet of behoort te weten dat deze voor de omvang, het beheer of de vereffening van de boedel van belang zijn. Ten slotte dient de bestuurder de curator alle medewerking te verlenen aan het beheer en de vereffening van de boedel. Komt de bestuurder deze verplichten wederom niet of onvoldoende na, dan kan op voordracht van de rechter-commissaris dan wel op verzoek van de curator door de rechtbank opnieuw de inbewaringstelling van de bestuurder worden bevolen; uiteraard als daartoe voldoende reden voor aanwezig is.

Wenk

De uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 3 april 2026 illustreert scherp dat artikel 87 Fw weliswaar een krachtig instrument biedt om (onder meer) informatie- en medewerkingsplichten af te dwingen bij (de bestuurder van) gefailleerde met een inbewaringstelling (vrijheidsbeneming), maar dat die vrijheidsbeneming steeds opnieuw moet worden gelegitimeerd.

Hierbij geldt dat artikel 87 Fw niet het uitblijven van gewenst resultaat sanctioneert, maar het niet-nakomen van verplichtingen dan wel gegronde vrees daartoe. In de praktijk kan dat onderscheid vervagen, zeker wanneer een curator afhankelijk is van informatie die buiten het directe bereik van de bestuurder ligt. In het onderhavige geval corrigeert de rechtbank dat risico: inbewaringstelling mag geen resultaatsgarantie afdwingen. Hierbij fungeert artikel 88 Fw als correctiemechanisme. Bij een verzoek tot ontslag uit bewaring of opheffing van het bevel moet de rechter toetsen of de gronden voor vrijheidsbeneming nog bestaan.

Curatoren doen er daarom goed aan nauwkeurig te documenteren welke concrete verplichting niet wordt nagekomen, waarom minder ingrijpende middelen tekortschieten en welke informatie redelijkerwijs van de betrokkene kan worden verlangd. Voor rechters ligt de uitdaging in het bewaken van het onderscheid tussen druk, dwang en straf. Voor bestuurders geldt omgekeerd: actieve, verifieerbare en gedocumenteerde medewerking kan het verschil maken tussen voortdoring, schorsing en opheffing van een bevel.

K. Boschman, april 2026

[1] Vgl. HR 10 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:51, JOR 2014/248, r.o. 5.1.2. en HR 22 januari 2021, ECLI:NL:HR:2021:102, JOR 2021/134, r.o. 3.1 t/m 3.4.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:2306

Zaaknummer: C/01/25/145 F

Rechters: S.C.E.F. Moulen Janssen

Advocaten: M. van Beek

Wetsartikelen: 87 Fw en 88 Fw